

EEN MISLUKTE EN EEN GELUKTE AANVAL

— Morgen zijn we ver van hier, we kunnen nog veilig een hoeve plunderen, en Cartouche zal er de schuld van krijgen, zei Bakelandt tot zijn mannen.

— Bravo! riepen de rovers.

— En dan naar Vlaanderen terug, ginds zijn we thuis, hernam de kapitein. Bakelandt had in de polder bij de Schelde een grote, schone hoeve ondekt en wilde nu trachten er binnen te geraken.

— Na die diefstal zullen we Isabella afhalen, zei de overste. Ze verblijft in een kleine herberg. Zij ook zal geruster zijn in de eigen streek.

De sluwe schelm leidde zijn mannen over 't land naar de bedoelde hoeve.

— Hier zijn wij er, sprak hij. We zullen maar stout handelen, want we hebben niet veel tijd.

Haalt uit 't wagenkot de dissel, dan kunnen we onmiddellijk de deur plat leggen. En daar binnen geen genade: geld of bloed! Cartouche krijgt toch van alles de sihuld, hij is immers de roverbaas uit 't Antwerpse. Nu we gunnen hem de eer, als wij maar de goudvinkjes opstrijken.

De rovers lachten, terwijl ze door de haag van de hoeve kropen, begerig naar meer geld.

Een grote hond sprong luid blaffend nader en wierp zich op de eerste rover.

— Help, help! schreeuwde deze.

— Zwijs! gebood Bakelandt. Roep zo niet!

— Hij verscheurt mij!

Het dier had de rover bij de keel.

Langzaam maar zeker beet hij hem de strot door.

Een doodsreutel klonk Bakelandt in de oren.

— Verdoemd, vloekte de kapitein.

BAKELANDT

Hij bukt zich over het trouwe beest dat zijn meester verdedigde.

De kapitein zag twee ogen, die als vuur gloeiden. Hij slingerde er zijn dolk in.

Huilend viel de hond neer, en 't volgend ogenblik lag het dier met messteken doorboord dood in een grote plas bloed.

— Wie heeft hij aangevallen ?

— De Waaghals...

— Hij heeft wat hij verdient, waarom is hij altijd zo onvoorzichtig, hernam Bakelandt onverschillig.

De Waaghals was slechts kort in dienst.

— Is hij dood ? vroeg de roverbaas.

— Ik geloof het wel, antwoordde er een.

— Laat hem liggen tot straks ! Vooruit nu !

Voorzichtig slopen de schurken verder.

Een hunner struikelde en viel.

— Wat is er nu weer ? vroeg Bakelandt, met een vloek. Kunt ge uit uw ogen niet zien, lomperd !

— Een kuil, kapitein !

— Roep zo luid niet... Pas op, er zijn nog kuilen, men is hier homen aan 't verplanten.

Bakelandt stond stil en dacht even na.

— Haal de Waaghals eens hier, zei hij kort.

Men gehoorzaamde.

— Cartouche moet de schuld krijgen van wat wij zullen doen, hernam de kapitein. Niemand onzer mag hier blijven. Werp de Waaghals in een kuil en plant er rap een boom op.

— Hij leeft misschien nog, kapitein !

— Doe wat ik zeg !

De Waaghals werd in een put geworpen.

— Ik hoor hem nog kreunen, kapitein, riep een der rovers ontsteld.

— Onzin !

— Luister maar !

— Onzin, zeg ik !

En de wredaard vatte een jonge appelboom en plantte die in de kuil waarin hij een zijner mannen levend begruof !

Allen huiverden.

— Vooruit nu ! hernam Bakelandt. De Waaghals is morsdood, maar vreesachtige mensen horen allerlei geluiden. De hond heeft hem de keel opengebeten. Waar is de dissel nu ? O ! wat zijn wij hedennacht langzaam. Als het licht wordt, moeten we ver van hier zijn !

Enige mannen liepen heen.

— Kapitein, we vonden een oude appelboom op de boomgaard. De takken zijn er reeds afgekapt, zei een hunner stil.

— Uitmuntend ! Neem hem op, en nu naar het huis ! Een flinke stoot en de deur ligt plat !

De rovers namen het zware hout op.

De stam lag zacht bewegend in hun armen.

De binders stonden gereed om de stormloop te beginnen en wachtten op 't bevel van hun hoofdman.

Binnen had men het gerucht der stemmen en 't geblaf van de hond gehoord. Een sterke manskerel, de boer, sprong uit het bed en keek op de lochting. In de duisternis zag hij schimmen bewegen, hoorde hij spreken.

— Wat is dat voor een volkje! stamelde hij.

Hij keek en luisterde.

Nu hoorde hij het hees gegrol uit de keel van zijn trouw dier.

— Bravo, Turk! zeide hij, wij zullen u gaan helpen.

Hij trok spoedig een broek aan, opende zachtjes de deur der slaapkamer, liep op de zolder waar twee knechten sliepen.

— Tom en Gust! Op jongens! Er is bandietenvolk op de werf.

— Ja, baas! zeiden de knechten, die fluks van hun legerstede sprongen.

— Stil! Geen woord. Ga naar beneden. Neem ieder een riek mede en de eerste die binnenkomt steekt ge omver. Nu ga ik mijn tweeloop halen.

De boer richtte zich naar een hoek van de zolder, hief een plank op en haalde er een geweer te voorschijn.

Hij laadde het wapen en begaf zich terug naar zijn slaapkamer.

Daar bespiedde hij het vreemd volkje.

Zijn ogen werden aan de duisternis gewend en hij kon de rovers zien.

Maar hij hoorde ook hun stemmen en 't akelig doodsgereutel van zijn trouwe Turk.

— De bandieten! mompelde de boer. Ze hebben de hond vermoord.

Hij knarste de tanden.

— Dit zullen ze bekopen.

Zachtjes, zachtjes opende hij het venster dat hij half tegenaan liet staan.

Nu wachtte hij tot de bandieten de deur bestormden.

— Weert u, jongens, herhaalde Bakelandt. Een flinke stoot.

Plotseling klonk een schot.

De mannen lieten de boom vallen...

Weer knalde een schot en een kogel floot Bakelandt rakelings langs het hoofd.

Ach! waarom trof hij geen doel.

— We zijn ontdekt! riep de kapitein. Die vervloekte hond. Weg, mannen!

Nog werd er geschoten.

Een der rovers gilte.

— Is er iemand getroffen? vroeg de aanvoerder, zijn dolk trekkend.

Geen zijner mannen mocht levend al was het dan ook zwaar gekwetst, achterblijven! Liever maakte hij het zelf af.

— Ik, kapitein, maar alleen in de arm, riep er een verschrikt, want hij begreep het gruwelijk plan van de baas wel.

— Kunt ge nog mee?

— Ja.

— Vooruit dan! Ze achtervolgen ons!

Inderdaad, er klonken stemmen buiten.

— Vluggert! schreeuwde de aanvoerder.

BAKELANDT

SPINNING JENNY

De rovers stormden over het veld. Ze moesten over sloten springen, struikelden in voren, en 't scheen of een plotselinge schrik hen aangegrepen had.

Ze waren hier niet in hun streek en gevoelden er zich dus minder veilig. En ze huiverden bij de gedachte te Antwerpen opgesloten te worden.

Bakelandt bleef hijgend staan, en luisterde.

— Nu achtervolgen ze ons niet meer, zei hij verheugd. We gaan Isabella halen en vertrekken onmiddellijk naar huis.

— Laten we nu op weg gaan naar huis! riep een der rovers. Isabella is geen lid der bende.

— Wie spreekt daar? vroeg de kapitein dreigend.

— Ik, de Vuureter! klonk het.

— Gij!

— Ja, ik.

— Waarom verzet ge u tegen mijn bevelen?

— Daarom.

— Dat is geen antwoord. Ge weet dat ik alleen de kapitein ben en gij mij te gehoorzamen hebt.

— Jawel, maar dan moet het ook in 't belang der bende zijn.

— Alles wat ik doe is in ons aller belang.

— Niet waar!

Bakelandt schuimbekte.

— Vuureter! brulde hij. Herinnert gij uw eed niet meer.

— Maar al te goed.

— Wat zegt die?

— Allen voor een, een voor allen ' als ge het soms vergeten zijt

— Hewel!

— Ik zeg dat wij elkander moeten bijstaan met raad en daad. Wij zijn uit onze verre hoek uit West-Vlaanderen gekomen om te roven, om ons bestaan te verzekeren... Heel die zaak is mislukt.

— Zulks is mijn schuld niet.

— Gedeeltelijk wel. Wij zijn gekomen in ons eigen belang, met gevaar van ons leven. Gij hebt een vrouw medegebracht en die vrouw was tot tweemaal toe de schuld dat de gendarmen achter ons hielen zaten.

— En wat zou dat?

— Ik ben van oordeel, kapitein, dat het onnodig is een wijf op onze strooptochten mede te voeren. Wat zoudt ge zeggen, indien wij allen ons wijf moesten meevoeren?

Enkele der rovers lieten een goedkeurend gebrom horen.

— Stilte, beval de kapitein. Wie waagt het nog oproerig te worden?

De mannen zwegen.

En zich tot de Vuureter wendend vroeg Bakelandt hem knakkelig:

— Wordt ge oproerig?

— Neen, maar ik zeg, dat ge de Waaghals niet spaardet, en ge 't recht niet hebt ter wille van Isabella van Maele, ons in gevaar te brengen.

— We halen Isabella, hernam de kapitein.

— Ik ga niet mee! hernam de Vuureter.

— Vertrek dan alleen. En gij mannen? zo richtte de bandietenoverste zich tot de overigen, en hij was wat angstig, want hij gevoelde dat het oogenblik dreigend was.

— We gaan met u mede, kapitein! werd er algemeen geantwoord.

— Goed! Op weg dan!

De Vuureter volgde nu toch zijn gezellen, maar hij begreep, dat hij zich voor Bakelandt's macht moest in acht nemen.

Bakelandt echter, toen zijn wrok wat gekoeld was meende dat hij de slechte indruk moest doen verdwijnen die bij zijn bendeleden ontstaan was.

Hij wist dat er een grond van waarheid in lag en hij had zeer goed zijn mensen, met een goedkeurend gebrom, het optreden van de Vuureter zien beamen.

Die mannen leefden alleen van roof en, alles goed overwogen, hadden zij toch nog gelijk.

Maar hij moest zulks niet laten blijken.

GEVANGEN

Sus Morré was én Cartouche's mannen én de gerechtsdienaren ontsnapt.

De schelm verborg zich lange tijd op 't dak van een pannenhuis. Langs de goot was hij naar boven geklommen.

Hij had er tijd om over zijn lot na te denken.

De schelm zag zijn plannen in duigen. Hij had gehoopt Cartouche uit de weg te ruimen, nu was hij ontmaskerd, terwijl de kapitein nog leefde.

Thans kon hij op de heide niet meer terugkeren, want ieder zou hem reken-schap vragen. 't Was nu niet 't oogenblik Cartouche's gezag aan 't wankelen te brengen, want de hoofdman werd thans meer geliefd dan ooit, na 't stoute stuk van de plundering der stadskas.

— Wat moet ik dan doen! dacht Morré. Ha! die verwenste Louise! Waarom handelde ze niet rapper!

De lafaard had het meisje tot een misdaad willen aanzetten en begreep niet hoe in-gemeen, hoe trouweloos, hoe laaghartig hij was.

Eindelijk scheen de fielt iets gevonden te hebben.

— Ik ga naar Guldentop, mompelde hij. Ik word kapitein van Klein-Brabant, en we zullen eens zien wiens bende machtiger zijn zal, die van Morré of van Cartouche. En Cartouche, we blijven vijanden.

De schelm liet zich van 't dak afglijden. Hij besloot langs een omweg naar Klein-Brabant te gaan.

Daar hij vermoedde dat Cartouche langs Berchem zou gevlucht zijn, besloot Morré over 't water te ontsnappen. Hij liep naar Austruweel, maakte daar een bootje los en roeide naar de andere zijde.

Bij 't uitstappen was hij te haastig, struikelde over de boord van 't vaartuig en viel hals over kop in 't water.

Hij kon echter aan land geraken en stond daar nu druipend en bevend.

Mistroostig sukkelde hij langs de dijk.

Morré was lang op 't dak gebleven en had toen de wandeling naar Austruweel gedaan. 't Was tamelijk laat geworden, want de nacht was voorbij.

THE FIRST SETTLEMENTS
IN THE
NARVELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955